

Døren gik i det samme op. Lille Jensens Gnomskikkelse kom tilsyne i en ærbar Natdragt, foroven tilhyllet med et Sjal.

„Kaldte Herren?“

„Ja. Vil De ringe paa en Vogn til Frøkenen ... Vist saa!“ sagde han, da Veninden bønfoldende lagde Haanden paa hans Arm. „Jeg vil ikke vide af den Nattevaagen. Giv mig mit sædvanlige Sovepulver — og saa Godnat!“

Paa Vejen hjem, da Frøken Evaldsen kørte over Højbro Plads, hvor „Femte Juni“ havde sin Bygning, saae hun, at der var Lys i Redaktionslokalerne. Idet hun tænkte, at hun maaske endnu kunde træffe Redaktør Samuelsen og bringe ham Enslevs Besked, lod hun Vognen holde. Hun kunde saa ogsaa høre, om der var noget nyt.

Paa den halvmørke Trappe mødte hun Redaktionssekretæren, der hilste hende uden Forbavselse. Det var ikke noget ualmindeligt at se Enslevs gamle Kæreste dukke op her paa denne Tid af Døgnet, — „Stormvarslet“, som hun kaldtes i det redaktionelle Tyvesprog, fordi hun navnlig viste sig, naar der var Uro i Luften.

„Veed De, om Samuelsen er gaaet?“ spurgte hun.

„Jeg tror det ikke. For lidt siden var Redaktøren i hvert Fald oppe i Sætteriet. Men Bladet er lige gaaet i Trykken, Frøken! Dersom der er noget, der skal paa, er det i yderste Øjeblik.“

„Nej, der er ikke noget. Men vil De gøre mig den Tjeneste at se efter, om Samuelsen endnu er her.“

Redaktøren stod ved sit Skrivebord med Overfrakken paa og var i Færd med at slukke. Han var en fed, rød-